

лошъ къмъ болнитѣ не ставй!
И за тѣхъ презъ всѣки день

ти грижи се като менъ!
Всичко ти раздай имъ, тате,

далъ Богъ въ твоитѣ палати!“
Чулъ тѣвъ думи Люцехаръ,
скръбниятъ, нещасенъ царь.
И въ скърбъта си съ двойна
грижа
той наглеждалъ всѣки ближень.
Оценилъ Богъ туй добро,
вмѣсто злато и сребро
подарилъ му скъпа радость:
озарилъго съ вѣчна младость—
вѣчно пѣргавъ, вѣчно младъ,
бодрость той на тоя святъ
да дарява на душитѣ,
угнетени отъ бедитѣ.
Самъ съсь тоя божи даръ
зацарувалъ Люцехаръ.

Георги Караивановъ

КНЯЖЕВО

О, Княжево — селò любимо,
прекрасно, мило си за насъ,
и пролѣтъ, лѣте, есень, зиме —
на тебъ се радваме въ захласъ!

Наблизу Витоша извива
къмъ сини висоти снага, —
край тебе тихо се разлива
сребриста, пѣнеста рѣка.

Въ тебъ лѣха въздухъ свежъ, приятень —
отъ чудна борова гора,
кждето често ний, децата,
прекарваме деня въ игра.

А вечеръ щомъ крила развѣе —
къмъ София съ трамвай летимъ
и ободрени, дружно пѣемъ,
за твойтѣ хубости шептимъ!